

Ἦδονῃς, ἵνα συγκατοικῇ μετὰ τῆς Εὐδαιμονίας, τῆς Ἀρετῆς καὶ τῶν θεῶν. »

(Εκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ἀριθ. 703.)

Ο ΣΑΚΚΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ.

Ταξιδιώτης τις ἔχασε τὸν δρόμον του καὶ περιεπλανήθη εἰς τὴν ἐρημίαν. Κατακουρασμένος δὲ καὶ σχεδὸν ἀποθνήσκων τῆς πείνης ἔφθασεν εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἦσαν φοίνικες· ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς τούτων ἐκάθισεν ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ πρὸς μεγάλην του χαρὰν μόλις καθήσας ἀνεκάλυψε πηγὴν διαυγεστάτου ὕδατος ἐκαὶ πλησίον καμμένην καὶ ἀμέσῳ· ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν ὅπως σβύσῃ τὴν δίψαν του.

Ἐλθὼν πλησίον παρετήρησε σακκούλιον τι κεῖμενον ἐπὶ τῆς χλόης· ὅπως δὲ συμβαίνει συνήθως εἰς πεινασμένους ἢ φαντασία μετεσχημάτισε αὐτὸ εἰς δυσάκιον πλήρες εἶδους τινὸς ὁπρίων, τὰ ὅποια οἱ ὀδοιπόροι μεταχειρίζονται κατὰ τὰς διὰ τῆς ἐρήμου ὀδοιπορίας των.

Λαθὼν ὅμως αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀνοίξας εὗρεν

ἀντὶ ὁπρίων μαργαρίτας. Μαργαρίται! ἐξερώνησε, καὶ ἀπὸ τοῦς πολυαμνηστάτους· ἀλλὰ τί ὠφελοῦν εἰς ἄνθρωπον ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης, ὡς ἐμεῖ; μήπως ἢ λαμπρότης καὶ ἡ ἀξία των δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν πεινὰν μου; Ἀχρηστος θησαυρός! καὶ ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ ἐξαποστείλῃ ταχεῖαν βοήθειαν. Μόλις δ' εἶχε τελειώσει τὴν δέησίν του καὶ ἰδοὺ Μαυρυτανὸς τις ἐφάνη ἐπὶ καμήλου ὁρμαίως διευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν — ἦτο ὁ κύριος τῶν μαργαριτῶν, ὅστις εὐπλαγχτισθεὶς τὸν ταλαίπωρον ὀδοιπόρον, ὅχι μόνον τροφήν τῷ ἐχορήγησεν, ἀλλὰ καὶ μεθ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καμήλου του τὸν ἐπήρε.

« Ἰδοὺ! εἶπεν ὁ Μαυρυτανὸς καθ' ὁδόν, — πόσον θαυμασταὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Ὑψίστου εἰς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου. Τὴν ἀπώλειαν τῶν μαργαριτῶν μου ἐθεώρησα ὡς μέγιστον δυστύχημα, ἀλλ' ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη τὸ μέσον τοῦτο, ὅπως με ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψω ὀπίσω εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διὰ νὰ σώσω μίαν ζωὴν. »

— Δύο ποταμοὶ εἰς τὸν κόσμον ἐζάλισαν τοὺς σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὁ Νίγηρος καὶ ὁ Νύγηρος — τοῦ πρώτου τὰς πηγὰς ἀνεύρεν ὁ λοχαγὸς Σπήκ — τοῦ δευτέρου ὁ Μουγκο-Πάρκ· ὁ τελευταῖος οὗτος ἐγεννήθη ἐν Σκωτίᾳ, ἐξεπαιδεύθη καλῶς καὶ ἡλικιωθεὶς μετέβη ἐπὶ πλοίου εἰς Ἰνδίας

ΜΟΥΓΚΟ ΠΑΡΚ ΚΑΙ Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΝΙΓΗΡΟΣ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέπλευσε τὸ 1793 καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Κολομβίαν, ἀφ' ὅπου ἔμελλε νὰ ταξιδεύσῃ τρεῖς περίπου χιλιάδας μιλίων διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς δν ὅρον του.

Ἐξελίχθη δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μακροῦ τούτου ταξιδίου μόνος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του μετὰ πολλοῦ κόπου, στερήσεων καὶ κινδύνων πολλὰς κρατηθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἐνίοτε ἀνυπόδοτος, ἀθηνὴς καὶ πεινασμένος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμὸν Νίγηρα, τὸν βρόντα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς

ἀνατολάς. Τὸ πρῶτον του ἔργον ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκαὶ ἦτο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κυβερνήτην τοῦ Σόμπαντος καὶ κατόπιν νὰ ἀνεύρῃ τὰς πηγὰς, αἵτινες ἀπέιχον περὶ τὰ 1000 ἑκατ. μίλια, τὰ ὅποια διήλθεν ἐπιτυχῶς ἀνεύρε τὰς πηγὰς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τριετῇ ἀπουσίᾳ, ὅπου ἀπῆλause μεγάλων τιμῶν καὶ ἡ περιήγησίς του δημοσιευθεῖσα ἔκαμε μέγαν κρότον. Μετ' ὀλίγον ἀπεστῆλθεν ἐκ νέου πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ μετὰ 30 συνοδοιπόρων ὅλοι τῶν ὁποίων ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀπέθανον ἢ ἐφρονεύ-

ὡς χειρουργός.

Τὸ ταξιδίον τούτο ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν τοιαύτην ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ περιηγεῖσθαι, ὥστε κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τρεῖς Σκωτίαν συνεφώνησε μετὰ τὴν βασιλικὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρίαν νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ προσπαθῇ νὰ ἀνεύρῃ τὰς πηγὰς τοῦ Νίγηρος ἀρχόμενος ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἡτ' ἀνάπαλιν.

θησαν καὶ τέλος αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφρονεύθη ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, διότι ἤθελε νὰ προβῇ εἰς τὴν ὁδοιοποιίαν τοῦ ἐναντίον τῆς θελήσεως των, χωρὶς νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἀποστολὴν του.

Εἰς τὴν πρώτην του περιοδίαν τῷ συνέβησαν πολλὰ ἀστεῖα ἀνέκδοτα, οὕτω λ. χ. ὅταν ἐφθασεν εἰς τι χωρίον καλούμενον Βονδοῦ, εἶχε μεγάλην δυσκολίαν νὰ καταπεισῇ τοὺς ἐντοπίους, ὅτι τὸ χρῶμά του ἦτο λευκὸν — ἔως οὗ ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ νὰ δείξῃ τοὺς πόδας του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐπίστευσαν, ἀλλὰ δυσχυρίζοντο, ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο μαῦρος, ὡς αὐτοί, ἀλλ' ὅτι ἐδοῦτόθη εἰς γάλα, ὅταν ἦτο νέος καὶ ἔλαβε τὸ χρῶμά τε!

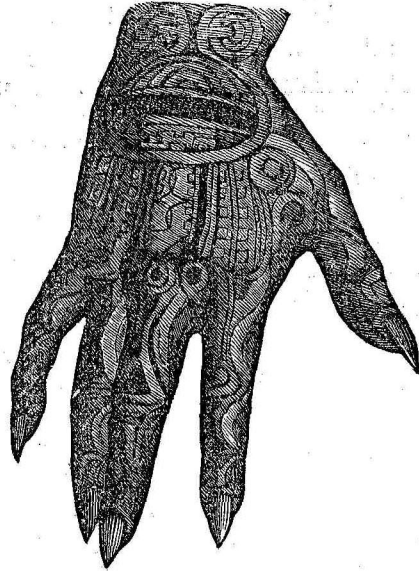
Περὶ τῆς ῥινὸς του τῷ ἔλεγον, ὅτι ἦτο κατὰ πρῶτον πεπισμένη ὡς ἡ ἰδική των, ἀλλὰ διὰ τοῦ τραβήγματος τῆς ἔδωκε τὸ ὅπριον εἶχε σχῆμα! Ὅταν ἐπαινοῦσε τὰς πεπισμένας ῥίνας των, τὸν ὠνόμαζον « μελίρρητον κύλακα! »

Ὁ κ. Πάρκ εὗρε τοὺς ἄνδρας σκληροὺς, ἀλλὰ τὰς γυναῖκας φιλόφρονας. Εὐρεθεὶς ἐσπέραν τινὰ πεινασμένους, ἀπετάθη πρὸς μίαν τῶν γυναικῶν καὶ αὐτὴ τῷ προσήνεγκε βραστὸν ὀψάριον καὶ μίαν ψάθαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν καλύβην τῆς· ἔπειτα δὲ προσεκάλεσε τὰς φίλας καὶ γειτόνισσάς τῆς νὰ ἔλθωσι νὰ τὴν βοηθήσωσι νὰ ξάνη λινάριον. Αἱ γυναῖκες ἤλθον καὶ ἐνῷ ὁ κ. Πάρκ κατεκλήθη, ἐκεῖναι ἤρξαντο νὰ τραγῳδῶσιν ᾄσματα, ἀντικείμενον τῶν ὁποίων ἦτον αὐτός. Οὕτω π. χ. τὰς ἤκουσε νὰ τραγῳδοῦν τὰ ἑξῆς.

« Οἱ ἄνεμοι ἐσφύριζον καὶ ἡ βροχὴ ἔπιπτε ῥαγδαίαν· ὁ δὲ λευκὸς ἄνθρωπος, λειποθυμημένος καὶ κοπιακῶς ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ὑποκάτω τῷ δένδρῳ μας. Αὐτὸς δὲν ἔχει μητέρα νὰ τῷ φέρῃ γάλα — οὐδὲ γυναῖκα νὰ ἀλέσῃ δι' αὐτὸν ἀραβόσιτον. Ἄς εὐσπλαγχνισθῶμεν τὸν λευκὸν ἄνθρωπον — δὲν ἔχει μητέρα νὰ τῷ φέρῃ γάλα κλπ. »

Ἄλλοτε ἐνῷ ὁδοιπορεῖ εἰς τινὰ ἐρημίαν τὸν συνήντησαν τινὲς τῶν ἐντοπίων καὶ τῷ ἀφῆρσαν ὅλα ὅσα εἶχεν ἀφῆσαντες αὐτὸν γυμνόν. Ἐνῷ δὲ εὐρίσκετο εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ ἀποθάνῃ, κατὰ συγκαιρίαν ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν γῆν καὶ εἶδε ὥραϊον τι μικρὸν φυτὸν, οὐχὶ μεγαλείτερον τοῦ δακτύλου του. « Δὲν ἡδυνάμην, — λέγει, — νὰ συλλογισθῶ περὶ τῆς μορφώσεως τῶν ῥιζῶν του, τῶν φύλλων τε καὶ τῶν ἀνθέων τε χωρὶς θαυμασμοῦ! Εἶναι δυνατόν, — ἐσκέφθη κατ' ἑαυτὸν, τὸ ὅν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν, ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησεν εἰς ταύτην τὴν ἐρημον τόσον ἀφανῆ καὶ ταπεινὸν πρᾶγμα, νὰ βλέπῃ μετ' ἀδιαφορίας ἐπὶ τῆς καταστάσεως

καὶ τῶν παθημάτων ὄντων, πλασθέντων κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδίαν; » Ὁ συλλογισμὸς οὗτος τὸν ἔκαμψε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του ὅπως ἦτο καὶ ταχέως εὗρεν ἀνακούφισιν.

ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ.

Τίνος ζωοῦ εἶναι ἡ χεὶρ αὕτη; — ἠρωτήσαμεν διάφορους κυρίους ἐπισκεφθέντας τὸ γραφεῖόν μας καὶ ἰδόντες τὴν ξυλογραφίαν τῆς προκειμένης εἰκόνης, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐφάντασθη, ὅτι ἦτον ἀνθρώπινος χεὶρ. Εἰς μάλιστα τούτων, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του ὑπὲρ τὰ 70 ἔτη καὶ ἦτο κάτοχος πολλῶν γνώσεων παρετήρησε μετὰ σοδαρότητος, ὅτι δὲν ἤξευρε τίνος ζωοῦ χεὶρ ἦτο, διότι δὲν ἦτον ἐγκρατὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας!

Εἶναι δὲ περιέργον, ὅτι ἡ χεὶρ αὕτη, ἡ τοσοῦτον μεταμορφωμένη, εἶναι ἐν χρήσει εἰς δύο λαοὺς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν ἐκ διαμέτρου ἐναντίας θέσεις εἰς τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ — μεταξὺ τῶν ἀγρίων κατοίκων τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις. Οἱ ἀγριοὶ τῆς Πολυνησίας καὶ οἱ Παρισίνοι συναδελφοὶ των ἔχουν τὸν αὐτὸν συρμὸν εἰς τὰς χεῖράς των μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν βάφουν αὐτὰς μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, οὗτοι δὲ μεταχειρίζονται γάντια, χειρόκτια, ἐπίτηδες κατεσκευασμένα, ὅπως ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς κατὰ τὸν συρμὸν κοπτομένους ὄνυχας.

Πόσον μετασχηματίζει τὰ φυσικὰ πράγματα ὁ συρμὸς, καὶ πόσον ἀσχημα καὶ δεισιδῆ ταῦτα φαίνονται ὅταν τὰ βλέπωμεν ἐξωγραφισμένα! καὶ ὅμως ὁ συρ-